

Regeringen har truffet et klart valg. Regeringen er i fuld gang med at udhule den fælles velfærd og give los for, at man kan tjene penge på alle dele af velfærden. Men et migsamfund er bestemt ikke noget folkekrav, tværtimod er der voldsomme protester. Det er fuldstændig uforståeligt for de fleste, at man f.eks. i København skal skære ned på hjælpen til handicappede og socialt udsatte, samtidig med at der er 1,6 mia. kr. i kommunekassen. Det er uforståeligt, at man i masser af kommuner har måttet skære på børne- og ældreområdet og hæve skatterne, samtidig med at staten har 60 mia. kr. i overskud og giver 10 mia. kr. i skattelettelser til de rigeste.

Men Thor Pedersen har igen og igen truet med at straffe kommunerne, hvis de ikke gør som han siger.

Kl. 15:03

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Jeg går ud fra, at det var finansministeren, fru Line Barfod mente. Det er fint. Værsgo at fortsætte.

Kl. 15:03

Line Barfod (EL):

Tak. Nogle kommuner har heldigvis valgt at alliere sig med deres borgere og deres ansatte og tror på, at hvis vi er mange nok, der protesterer højt nok, tør regeringen ikke straffe kommunerne kort tid før et folketingsvalg. Desværre valgte Socialdemokraterne, De Radikale og SF i København at bøje sig for finansministerens trusler.

Men det værste er ikke, at der skæres ned rundt omkring, for det kan vi genoprette, når vi får et nyt flertal, selv om det er hårdt at se på, imens det sker, og selv om det går ud over rigtig mange mennesker – og ofte dem, der har allersværest ved at råbe op. Det værste er ikke engang, at demokratiet indskrænkes, og at alt skal styres centralt, nej, det værste er den ensretning, der finder sted. Når der hele tiden trues med fyringer, og når kun det, der kan måles og vejes, er vigtigt, så fjernes alt det besværlige og umiddelbart unødvendige: at holde en ældre i hånden, at stå helt stille med et barn og se på en mariehøne, at spise en helt friskfanget fisk, at sidde i rundkreds og diskutere et problem, indtil alle er kommet med deres bidrag til en løsning og alle er med på, hvad der bør gøres. Kærlighed, omsorg, menneskelig anstændighed og demokrati kan ikke måles og vejes.

Vi ønsker et helt andet samfund end statsministeren. Vi ønsker et samfund, hvor demokrati ikke kun er noget man hører om i eventyr i skolen. Demokrati skal ikke kun være brugertil-

fredshedundersøgelser, hvor man bliver spurgt om, hvor tilfreds man er med børnehaven, ligesom man bliver spurgt, om man foretrækker det ene eller det andet vaskepulver. Nej, vi mener, at demokrati skal være noget, alle deltager i, med reel selvbestemmelse i hverdagen både for elever og lærere og forældre og hjemmehjælpere.

Regeringen og deres venner i andre lande har igennem mange år satset på, at markedet ville løse alle problemer. Hvis bare markedskræfterne blev sluppet løs, ville alt blive godt. Men det er tydeligt for rigtig mange i dag, at markedskræfterne øger problemerne.

Når man privatiserer energiforsyningen, er elselskaberne optaget af, hvordan de kan tjene mest muligt, så de satser på kul, olie og atomkraft, samtidig med at de gør, hvad de kan for at forhindre udviklingen af vedvarende energi, som vi så det herhjemme med DONG, der forsøgte at forhindre en række kommuner i at omstille til vedvarende energi. Faktisk kan jeg ikke komme på et eneste eksempel, hvor privatisering har ført til andet, end at aktionærerne har fået det bedre.

Statsministerens nye udspil til at skabe arbejdskraft fulgte desværre regeringens hidtidige linje, nemlig at det er de arbejdsløse, der er skyld i, at de er arbejdsløse, og derfor skal de tilrettes. Vi mener i stedet, at det vigtigste er at få skabt et arbejdsmarked, man kan være på, selv om man ikke kan yde 120 pct., men kun 80 pct. eller måske 50 pct.

Udviklingen i de sidste mange år har gået på, at økonomisk vækst var det største og vigtigste mål, men man har glemt, at mennesker ikke er robotter og jordkloden ikke en maskine. Vi er i dag i den absurde situation, at rigtig mange mennesker har, hvad de skal bruge, og ofte ikke kan finde på en gave til deres familie og venner, fordi de også har, hvad de skal bruge. Vi smider ufattelig mange ressourcer ud, ikke fordi de ikke kunne genbruges, men fordi samfundet er indrettet så tosset, at det er billigere at købe nyt end at få repareret. Samtidig er der familier, der ikke har råd til at købe vinterstøvler til deres børn eller bare en julekalender og et kalenderlys i december. Samtidig med at mange bliver nedslidte og ødelagte af at skulle løbe alt for stærkt på deres arbejde, bliver andre ødelagte af at være sat uden for og ikke måtte lave noget. Samtidig med at der investeres milliarder i krige og nye våben, dør folk af mangel på medicin og rent vand. Samtidig med at der bliver produceret mad nok